

Leena Mäki-Patola
havahdun hetkittäin ja ymmärrän
27.6.-7.8.2022
Heinäveden kulttuurikirkko, Kirkkotie 16, Heinävesi
Avoinna joka päivä klo 11-18

TAITEILIJAN PUHEENVUORO NÄYTTELYN AVAJAISISSA 23.6.2022

Laulu:

Sometimes I feel like a motherless child
Sometimes I feel like a motherless child
Sometimes I feel like a motherless child
A long way from home, a long way from home

Sometimes I feel like I'm almost done
Sometimes I feel like I'm almost done
Sometimes I feel like I'm almost done
And a long, long way from home, a long way from home

True believer
True believer
A long, long way from home
A long, long way from home

Taiteilijan työ sisältää paljon paradokseja. Tässä muutamia:

- toisaalta olla tässä keskellä totisinta totta – toisaalta liikkua mielikuvituksen avaruudessa ja ajattomuudessa
- toisaalta toimia aktiivisesti – toisaalta vetäytyä sisäänpäin, syvään keskittyneisyyteen
- toisaalta tuntea intiimisti – toisaalta siirtää henkilökohtainen kokemus jaettavaan muotoon

Taiteilija on jonkinlainen kahden maan kansalainen, vähän toisenlaisessa kuin hengellisessä muodossa. Suhteessa todellisuuteen korostuu ulkopuolisuus. Tätä voidaan nimittää itsekeskeisyydeksi, mutta mielestäni se ei ole sitä. Oma kokemukseni on, ettei taiteilija syvimmiltään itse valitse olla taiteilija. Häneen on laitettu sisäinen välttämättömyys, jota ei voi valita pois.

Taiteilija on myös jonkinlainen tulkki. Hän etsii ilmi tulevaa muotoa kokemuksille, havainnoille ja vaikutelmille. Taiteilija tulkitsee ihmisenä olemista. Teemat ja muodot ovat erilaisia – kaikkea maan ja taivaan väliltä. Taiteilija muuntaa oman kokemuksensa yleisesti ja yhteisesti hahmotettavaan ilmiäsuun.

Tämän näyttelyn teoksissa minä tuon tarkasteluun ihmisen suhteen muuhun luontoon. Elementit-teeman kiteytän seuraavasti: koen että elementit maa, ilma, veri, vesi ja kasvillisuus ovat kaikki toistensa juurta, kiinteästi toisistaan riippuvaisia ja toisiaan ruokkivia luonnon irrottamattomia osia. Koen myös, että elementeistä veri on se, joka

uhkaa muiden elementtien muodostamaa luonnon tasapainoa. Kiinnostava havainto on ollut, että jokien, verisuonten, salamoiden, oksien, juurten ja maan halkeamien muodostamat kuviot ovat hyvin saman kaltaisia.

Jokaisessa tämän kirkon parven seinille ripustetussa elementti-aiheisessa kokonaisuudessa näkyy pieni pirskaus punaista kuvaamassa elementtien haavoittuvuutta.

Kaappi-teeman teoksissa tuon esiin pohdintojani mm. aiheista onni, epäonni ja ennalta-arvaamattomuus. Elämä on hauras. Sattuman, kohtalon, johdatuksen tai jonkin muun voimasta kaikki voi hetkessä olla toisin. Teoksissa esiintyvät kysymykset nousevat jokapäiväisistä maailman tapahtumista. Hyvin arkisen esineen - kaapin - oven avauksella voi siirtyä toiseen ulottuvuuteen, tilanteeseen ja tunnelmaan. Ei ole sattumaa, että teokset on koottu käytettyihin lääkekaappeihin.

Kaappi-aiheiset teokset on näyttelyssä sijoitettu parven alle kirkkosalin takaosaan.

Kirkkotila on erityinen paikka taidenäyttelylle. Kun suunnittelin tätä näyttelyä, mietin vakavasti, onko oikein ripustaa tähän jylhään tilaan teoksia, kuinka ja mitä. Häiritsevätkö ne tänne hiljentymään tulevia ihmisiä? Ajattelen kuitenkin, että kirkolla on iso rooli elämän erilaisten kysymysten esille tuomisessa ja käsittelyssä. Meillä jokaisella on vastuu tiedostaa myös elämää murentavat uhat. Uskon, että meillä on halutessamme myös mahdollisuus ja kyky koota ja rakentaa.

Kun olin lapsi, oma isäni saarnasi tässä kirkossa. Sen jälkeenkin olen ollut täällä usein, erityisesti haltioitumassa musiikista. Tämä on suuri tila ja suuri tilaisuus omien ajatusteni esiin tuomiseen. Olen tämän edessä nöyrä ja kiitollinen.